

ELHUNYT DR. RIBÁR BÉLA

Újabb veszteség érte a vajdasági magyar tudományos életet. 2006. március 22-én délután érkezett a hír, hogy az újvidéki kórház intenzív osztályán elhunyt Ribár Béla kiemelkedő tudós, egyetemi tanár, jeles közéleti személy. Egy-két héttel korábbi, kolozsvári balesetének (nyakcsigolyatörésének) szövődményei bizonyultak számára végzetesnek.

Dr. Ribár Béla a kristálykutatás nemzetközileg elismert szakembere. Fő kutatási területe a szerves és szervetlen vegyületek kristályszerkezete volt. A Szerb Tudományos és Művészeti Akadémia, valamint az újjáalakult Vajdasági Tudományos és Művészeti Akadémia tagja volt. 2002-től a Magyar Tudományos Akadémia határon túli köztestületi tagja, 2004-től pedig annak kültagja. Emellett a Magyar Professzorok Világtanácsa is tagjai közé választotta, s az Újvidéki Diákszegélyező Egyesület vezetője meg a Vajdasági Magyar Tudományos Társaság elnöke volt.

1930. szeptember 5-én született Torontálvásárhelyen. 1941-től 1949-ig a nagybecskereki gimnázium tanulója volt. Az érettségi után a Belgrádi Egyetem Természettudományi Karának Fizika Tanszékére iratkozott, ahol 1955-ben szerzett oklevelet. A katonai szolgálat után két évig (1956–1958) a nagybecskereki II. Gimnáziumban oktatott fizikát és matematikát. 1958 szeptemberében a Szarajevói Egyetem Orvostudományi Karának Élettani Intézetében kezdte tanársegédi pályafutását. 1961-ben került a Szarajevói Természettudományi Kar Fizika Tanszékére. 1962/63-ban a zágrábi Ruđer Bošković Intézetben folytatta kutatói tevékenységét. 1966-ban az ottani fizika tanszék előadója volt. 1966 és 1969 között a Svájci Nemzeti Alap ösztöndíjasaként a Berni Egyetem Krisztallográfiai Intézetében készítette doktori értekezését, amelyet 1969 májusában védett meg. 1969-től docens, 1975-től 1980-ig rendkívüli, attól kezdve pedig egyetemi rendes tanár volt az Újvidéki Egyetem Természettudományi Karán, ahonnan 1995-ben vonult nyugdíjba. Attól kezdődően bontakozott ki társadalmi, közéleti tevékenysége, melynek során figyelem többek között a délvidéki magyar tanulóifjúság helyzetének javítására meg egy magyar oktatási rendszer létrehozására irányult.

Szakmai körökben elismert, megbecsült és tudományos munkákban gyakran idézett tudós volt, több tekintélyes hazai és külföldi szakfolyóirat munkatársa. 175 tudományos és szakdolgozatot jelentetett meg, emellett, népszerűsítő szándékkal, tudománytörténettel is foglalkozott (*Híres magyar tudósok*, 1977).

Munkásságáért több elismerésben részesült. Köztársasági Bronzkoszorús Érdemrenddel (1987), az Újvidéki Egyetem emlékérmével (1995), K. Stojanović-emlékéremmel (1996) és Eötvös-díjjal (2001) jutalmazták, 2001-ben a Pro Universitate et Scientia kitüntetést érdemelte ki, 2003-ban az Aracs-díjat.